

Từ Trong Mộng Thực

Có phải Tình yêu lứa đôi muôn đời vẫn là đề tài muôn thuở? Em và Trăng là Tình Quê Hương, là ẩn dụ những khát vọng của một thời trẻ, giờ chỉ còn kỷ niệm. Xin gửi đến quý Anh Chị mấy vần thơ về

Những cuộc tình dang dở của tha nhân.

Kính

Đỗ Bình

QUỲNH HƯƠNG

Quỳnh hương một đóa nồn nà
Đêm trăng hé nhụy cùng ta đối sầu.
Ngoài hiên mây trắng về đâu?
Buồn trong ngưỡng cửa đêm thâu hoa tàn!

VỖ CÁNH

Em về bên đó xa xôi
Đề trăng chiếu bóng bên đời thờ than!
Em theo dấu hạc lên ngàn,
Tìm vui quên cội hoa tàn đau thương.
Lòng em gian dối khôn lường,
Lừa nhau đến đoạn cuối đường tình rơi!
Em như cánh nhận chân trời,
Làm sao nhớ được những lời thề xưa!

CÓ MỘT NGÀY

Đêm gió tuyết nghe nổi sầu trần trở
Nhớ Sài Gòn như nhớ khúc tình thơ
Thuở tóc xanh mộng ước đầu dang dở
Tháng tư về bão cuốn mất niềm mơ!
Em ngày đó dáng buồn hơn nhánh liễu
Cây bên đường rũ lá bóng liêu xiêu
Đời cam lạng tượng đá cũng tiêu điều
Trên hè phố người nằm không chặn chiếu!
Đã lâu lắm ta chưa về Hà Nội,
Vẫn mơ hồ như cổ tích xa xôi!
Kìa Phố Cổ trong mơ chiều chợ tối
Chẳng nhận ra người năm cũ đâu rồi?!
Đời nghiệt ngã gió có ngày xoay hướng
Ta sẽ về tìm chút nắng quê hương
Thăm dòng sông đi hết những con đường
Để được thấy miền quê xưa tâm tưởng.

TRẦN TRỞ

Tháng tư gió lạnh phương này
Bỗng dưng ta muốn thật say quên đời
Rượu chưa nhấp, lòng chơi vơi!
Đã nghe tiêng thức vọng thời tóc xanh.
Chiến trường sinh tử mong manh
Mịt mù khói lửa vây quanh lối về!
Bạn bè bỏ lại cõi mê
Hồn phiêu rã sạch lời thề năm xưa.
Còn ta ngỡ ngẩn bốn mùa
Ngồi đây gẫm cuộc đờc thua tháng ngày
Xót đàn chim hạc chân mây
Bờ quê biển đảo đổi thay chia li!
Bãi hoang vùi dấu mộ bia
Đồi xưa cỏ mọc buồn kia lưng trời!

GÓI HÀNH TRANG

Biết về đâu những mảnh hồn trôi nổi,
Nổi buồn xưa theo cơn nắng vàng phai.
Ngày tháng hạ chỉ còn là bóng tối,
Đêm hoa đăng như một giấc ngủ dài!
Người năm cũ ôm tấm lòng trần trở
Tóc màu sương cố níu lấy thời gian
Giữ lửa thiêng thấp sáng chí dưng cờ
Cho đất mẹ khỏi lắm than ly tán.
Cũng có kẻ từ mùa chinh chiến nọ
Vai lên đường oằn oại mớ hành trang
Nọ núi sông nên hóa thành cây cỏ
Bao ước mơ như khúc nhạc lỡ làng!
Đời vong quốc những người xưa muôn ngã
Hận ly hương ngày trước đã dần phai?
Xin cúi mặt cho tự do nghiệt ngã,
Hành trang xưa đã rớt tấm thề bài!
Trời viễn xứ tí xoay trong cơn áo
Chí hùng anh còn mỗi giấc chiêm bao

Tình chiến hữu mịt mờ như hoang đảo
Nợ tang bồng thôi cũng vaấy tay chào!
Ngẫm thế sự buồn in lên nếp trán
Chuyện mài gương tàn tạ bóng thời gian
Nhặt mảnh kiếm làm gương soi dấu đạn
Vết thù xưa, đau một kiếp đã tràng!

CHỜ ANH

Kính tặng những người vợ lính)

Từ độ xa anh buồn im vắng
Xóm đông người lạ đến lắng xăng!
Nửa đêm tiếng đế lòng hiu hắt
Nghe những tàn phai nổi nhập nhằng!
Chó đói sủa ăn chồm cắn bóng
Kẻ giàu lơ láo bước long đong!
Phố nghèo tôi tả đời thêm rách
Cơm áo giành nhau thấy nảo lòng.
Năm tháng quất quay con mắt đỏ
Vía hè manh chiếu kẻ co ro!
Chiều nghiêng nắng ngả cành hoa tím
Em đến trường nay sợ học trò!
Thời buổi đỉnh cao làm hướng tiến
Văn chương trong sáng chỉ ưu phiền.
Con đường chủ nghĩa đầy hoa mộng
Là sự đổi thay đời đảo điên!
Cây đàn nằm đó nghèo không bán
Sợ phiểm cung xưa vắng tiếng than.
Đã mấy xuân trời sầu gối chiếc
Chờ anh em sắc nhạt hương tàn!

TÌM QUÊN

Em bỏ lớp văn vào cửa thiền
Gĩa từ phần trắng tuổi hoa niên.
Học trò chắc nhớ cô nhiều lắm?
Trường vắng bóng em đời cô miên.
Bể dâu phiêu bạt người đi mãi
Một thoáng xa nhau tựa nắng phai!
Ôi tội bài toán kèm năm ấy,
Nào ta biết giải chuyện tương lai!
Thuở đó chỉ làm thơ phiêu lãng
Đêm về nằm mộng thấy hoa sen.
Hồn em tĩnh lặng tâm thanh khiết
Nên nhập cõi thiền ngộ trước đèn,
Đường trần gió bụi nhiều gian dối,
Thì chút tình xưa để mây trôi

Em thoát tục niềm đau sẽ hóa
Ta chấp mê vẫn nợ duyên người!
Viễn xứ ngày qua mùa xế bóng
Trăm năm thành quách cũng rêu phong.
Biển chiều bãi vắng nhìn mây nước
Quê cũ mờ xa sóng ngập lòng

ÁO TRẮNG

Ngày xưa em tựa vàng trăng mộng,
Văn nghệ thường hay diễn vợ chồng.
Thuở ấy chưa hề hôn mái tóc.
Sân trường nào ước hẹn thu đông!
Lớn thêm, em biết buồn vô cớ
Nhiều lúc nhìn nhau chột thẩn thờ!
Tháng chạp xuân về mang gió buốt
Năm tàn còn dối chuyện vu vơ!
Phải chăng em bắt đầu sai hẹn?
Ở phố đông người lắm kẻ quen.
Ngày tết pháo hồng lên má đỏ
Ra đường em rất thích lời khen.
Từ đó hồn xanh rêu cháy bỏng,
Đường đời em sớm gót long đong!
Cổng trường vắng bóng màu áo trắng
Nhớ tóc em bay, khói thuốc vòng!

MƯA THÁNG SÁU

Em tan học bên hàng cây gió lộng
Tình mong manh em có biết gì không?
Nét son môi lóng lánh tựa mây hồng,
Lung linh quá sợ em là ảo mộng!
Cây phượng ở trước nhà hoa đỏ lồi
Nắng trưa hè hìn em bỗng xa xôi
Chút son phấn có lẽ nào bước vội?
Những lời ru đầy dịu ngọt trên môi.
Chiều phố nhỏ cơn mưa rào tháng sáu
Những giọt buồn nhòa kỷ niệm bên nhau,
Mưa bong bóng nhập vào thơ nương nấu
Để hồn ta say ngày tháng nhiệm màu.
Em xa vắng con đường xưa vàng lá!
Người về đâu tình vương mãi thiết tha.
Chiều viễn xứ mây cuối trời gọi nhớ
Tuồng áo em bay trong nắng quê nhà!

MÀU MẮT

(Nhạc sĩ Nguyễn Minh Châu phổ)

Em thuở đó như nàng tiên phố nhỏ,
Tuổi mộng mơ hồn xanh ngát học trò,
Dáng mỏng manh tà áo trắng đong đưa
Mỗi tan lớp ta nấp chờ sau cửa
Đợi ngang nhà phác vệt sợi tóc mây.
Đường chiều nay hoa bong bóng nổi đầy,
Mưa rả rích giọt buồn nghe mái xốt.
Ta muốn vẽ nắng hoàng hôn vàng vọt,
Lúc em về khỏi sợ lấm gót sen.
Mưa còn rơi nhòa khu phố không đèn
Trời thấm lạnh nhìn em tan buốt giá
Em xoa tóc đời bừng lên nắng hạ.
Ta ngần ngại màu ánh mắt ươm sầu
Nên pha loãng...chỗ tình yêu ẩn náu.
Em vỗ cánh hóa ta thành chim mộng!
Bay tìm em...tìm khắp nẻo mênh mông.
Trăng rất xa biển vọng những âm thừa,
Mưa ngỡ vắng, hạt bẽ bàng khung cửa!
Em biệt mãi phố già hơn tháp cổ
Ta trầm luân theo ngàn sóng dạt xô
Kỷ niệm cũ ôm thảng ngày lịm ngủ
Xưa, gặp nhau...chỉ là giấc phù du.

TÌNH MUÔN THUỜ

(Nhạc sĩ Minh Sơn phổ)

Tặng Thúy. H

Em là giọt nắng lung linh
Từ muôn kiếp trước tái sinh kiếp này
Thành hoa tỏa ngát hương say
Đời thơm dáng lụa ta ngây ngất hồn.
Biển xanh loáng ánh hoàng hôn
Em về gót nhẹ phố xôn xao mừng.
Hồn ta một cõi sầu rưng,
Nhìn thành quách cổ bồng dựng u hoài!
Bên em quên những tàn phai,
Xót phương trời ấy biết mai có vàng?!
Ôm đàn dạo khúc xuân sang,
Cắm màu hoa úa muộn màng nắng thơ.
Đợi xuân tím ngát nẻo chờ!
Em hong tóc lộng ta hơ nổi sầu.
Đừng thương mà hẹn kiếp sau
Thì xin em chờ...gặp nhau cõi nào
Để tình thấm giấc chiêm bao
Nghìn năm mộng vẫn dạt dào bóng em.

XUÂN MUỘN

(Nhạc sĩ Đào Tuấn Ngọc phổ)

Tặng Thúy. H

Em thường hỏi mùa xuân sao chẳng đến?
Ta ngại ngừng khơi động đáy niềm đau.
Trời vào thu Paris nắng lên màu,
Như lấp lánh cả Sài Gòn triu mến.
Em muốn hỏi mùa xuân sao chớm lạnh?
Ta vội vàng thay chiếc áo mùa đông.
Nhìn sông Seine nghe sóng vỗ trong lòng.
Theo dòng nước chảy về miền cô quạnh.
Em vẫn hỏi mùa xuân sao quá chậm?
Ta gục đầu xin xám hối thời gian.
Trời Đông Âu hoa đã hết muộn màng.
Vo nắm tuyết biết xuân về hừng sáng.

BÓNG XƯA

(Nhạc sĩ Lê Phương phổ)

Thuở tóc xanh còn say nắng hạ,
Ta vì em dệt khúc tình ca.
Sao trời nở bắt nhau ly biệt?
Để mãi bây giờ vẫn xót xa!
Nếu chút tình xưa không trở lại,
Trăng vàng ngày đó có phai phai?
Thì ta vẫn đợi...ta vẫn đợi...
Mơ thoáng em về lúc sớm mai.
Bao nhiêu năm bóng em thăm thẳm
Hay đã rời một cõi trăm năm?!
Tàn đóm lửa hồn nghe gió bão,
Thuyền nổi trôi, đời cũng lạnh căm.

HẠ BUỒN

(Nhạc sĩ Xuân Vinh phổ)

Mây tháng tám em buồn như cỏ úa!
Hạt mưa giăng mờ lối nhỏ trường xưa,
Cành phượng nghiêng đợi nắng hạ trở
mùa,
Xao xác lá từng chiếc len song cửa.
Đêm tóc rối em vùi trong gối lụa,
Bỏ trường xưa quên những dấu chân
mưa!
Bóng tàng cây soi xuống cốc nước dĩa,
Con đường cũ lá me rơi muôn thuở.

Ôm tiếc nuối ta buồn hơn tháp cổ,
Nắng sân trường thiếu màu áo em tô,
Cổng khuôn viên rộn tiếng guốc học trò...
Nhưng em vắng nên cô đơn lối nhỏ!
Cơn gió chướng cuốn ta đi muôn hướng,
Xa trường xưa rời kỷ niệm thân thương.
Cốc dừa tươi mà hai đứa vẫn nường...
Còn len lén...ngây ngây dòng tâm tưởng...

NGƯỜI XƯA

(Nhạc sĩ Anh Việt Thanh phổ)

Có phải là em mùa phượng thắm
Mà sao giọng nói quá xa xăm?!
Nét son nếp gấp thời xuân sắc,
Xóa dấu tình thơ khúc nguyệt cầm!
Biển nhớ bóng em hàng liễu rũ,
Sóng đời xô đẩy ngõ âm u
Vắng em từ độ vàng trăng khuyết
Nửa mảnh tàn theo lốc bụi mù!
Gặp lại dáng xưa lòng bỏ ngõ,
Tưởng còn mộng寐 đến trong mơ?
Hoàng hôn chợt thấy em ngày đó
Thương cánh hoa trôi chẳng bến bờ!
Vắng tiếng chim đàn bay sải cánh
Thu sang màu nắng đẹp mong manh.
Bể dâu cũng khuất vào trăng gió
Năm tháng vô tình, mộng vẫn xanh.

BÊN EM CHIỀU MƠ

(Nhạc sĩ Văn Tấn Phước phổ)

Tặng Thúy. H

Ta ngắt hoa cài mái tóc em,
Tìm dư hương cũ thuở êm đềm.
Gọi mùa xuân đến ôi xa quá!
Vạt nắng hanh chiều theo gió lên.
Ta thích xuân về trong mắt em,
Ngăn ngày tháng ủa rụng bên thềm,
Cho ta dừng bước chân luân lạc,
Trả gánh phong trần bên dáng em.
Ta muốn tìm quên trong mắt em,
Ru đời say đắm nụ môi mềm,
Buông xuôi dĩ vãng thành mây khói,
Mặc ánh sao trời đua bóng đêm!
Ta cố tìm vui trong ý thơ,
Nhặt sàu quặng xuống đáy mong chờ,
Bỏ rơi ảo mộng vào quên lãng,
Rồi tự ôm tim khóc chiều mơ.

XUÂN QUÊ

(Nhạc sĩ Hoàng Hoa phổ)

Bao năm vẫn đợi em đời quá mỏi,
Mật mờ nẻo về leo lét trăng soi.
Con suối biếc chảy ngoằn ngoèo tro đáy
Mùa bão xưa còn rờn rợn đêm say!
Tường rữ sạch mạch sầu trong gối mộng,
Tìm lại nhau, tình giấc vẫn hư không!
Nhúm tóc bạc cũng rụng dần lặng lẽ,
Hồn bay xa theo năm tháng hoang mê!
Ô! Có phải xuân về bên khung cửa?
Tuyết bay bay trắng xóa cánh rừng thưa.
Chút nắng ủa hạt vỡ nhòa trên lối,
Những mùa đi chỉ còn giấc đơn côi!
Thôi cứ để hồn ta xanh phố cũ,
Ôm dòng sông tìm lại bóng trăng thu,
Đời viễn xứ mỗi ngày thêm buốt giá,
Người xưa đây tình vỗ cánh mù xa!

CHỈ YÊU CUỘC TÌNH

(Nhạc sĩ Trịnh Hưng phổ)

Thuở yêu em mộng寐,
ta ướp sợi tóc dài,
vào trang thơ nhật ký,
đêm về mơ bóng ai.
gió khuya người có lạnh?
sao hồn ta chơi vơi
hay em là hư ảnh?
tội bài thơ không lời!
xưa mỗi lần em hát,
ta hòa khúc đường tơ.
bờ môi đương ngào ngạt,
sao em vội hững hờ.
phổ buồn tình vỗ cánh,
lá vàng che mắt nhau.
ga chiều sương thu lạnh,
áo trắng em về đâu?!
để mưa sầu thổ thề,
trên phiếm lá ngu ngơ.
gót hài xưa hoang phế,
gợi ta buồn vu vơ!
Ôi tình thơ ngày đó,
vẫn ngắt hồn ta say,
nhưng dáng xưa phố nhỏ,
đã tàn theo khói bay!

MƯA PARIS

(Nhạc sĩ Quách Vĩnh Thiện phổ)

Mưa Paris giọt buồn rơi thánh thót
Cơn mây chiều giăng nỗi nhớ quê hương.
Thu đến sớm lá hôm qua vàng vọt,
Gió nửa khuya rụng nhiều chiếc bên đường!
Mưa mãi dột trên phận nghèo rách tả,
Lên mảnh đời phiêu bạt trắng ước mơ!
Tháp Eiffel lặng yên hồn ta ngã,
Khải Hoàn Môn quen những gót ơ thờ!
Mưa trút nước Paris nhòa phong cảnh,
Trời vào thu giá buốt tiết mùa đông.
Trong quán ấm điều thuốc tàn vẫn lạnh
Ngoài công viên rét mướt mấy nụ hồng!
Mưa thổn thức ôm nỗi lòng phố Huế
Nhìn sông Seine mà ngỡ nước sông Hương
Đây thành quách vết thời gian trầm phé,
Thời hoàng kim ôi một thoáng vô thường!
Mưa Hà Nội bỗng chợp chờn lối ngõ
Phố cổ xưa màu sắc lẫn Paris.
Đã lâu lắm quên mùa xuân tuổi nhỏ,
Chưa một lần về lại chốn ra đi!
Mưa rả rích Paris càng thơ mộng
Thương Sài Gòn mưa ngập lối nhà em.
Lá me rơi con đường tình gió lộng,
Áo em bay thơ một thuở say mê!
Rượu không uống mà hồn ta bỏng cháy
Chút tình quê nào ai hiểu lòng ta!
Sông uấn khúc ngược hai dòng vẫn chảy,
Đời quanh co, mưa vỡ trên phim ngày!

NHỮNG TÀ ÁO QUÊ

(Nhạc sĩ Phiêu Bồng phổ)

Đông mới chớm giá băng tràn khắp nẻo,
Trên cành phong trụ lá mảnh trắng treo.
Gió vi vút thời gian không trở lại,
Ngày trôi nhanh nhớ quê cũ thờ dài.
Thiếu nữ Việt như bà tiên diễm lệ
Hội về đây khoe sắc thắm tình quê.
Đôi mắt ngọc môi hồng hương da phấn
Đường hoa cong nét quyến rũ tuyệt trần.
Đêm diễm ảo ánh đèn màu lơ lửng,
Điệu nhạc vàng trầm bổng khúc hoan ca
Thơm đáng lụa bước thướt tha lộng lẫy
Hồn trong veo những tà áo bay bay.
Đêm gọi nhớ vùng trời quê xa vội,
Phố về khuya băng giá tuyết rơi rơi.

Đời viễn xứ chút tình quê bớt lạnh
Thương quê nghèo vận nước vẫn mong manh!

KHÁCH QUÊ

(Nhạc sĩ Phạm Đăng phổ)

Gió thổi chiều xoay trên xứ mẹ
Em về thăm lại mấy hàng tre.
Thuở đi những tưởng tha hương mãi,
Đêm vẫn thầm nghe tiếng võng hè
Đà Lạt sương mờ giăng phố núi
Bồng bênh mây phủ nỗi buồn vui?
Thác reo còn luyến thời con gái...
Hay đắm chìm theo giấc ngủ vui?
Đứng giữa trời quê mà thấy lạ...
Phải chăng hồn nước đã bay xa?
Người quen, lối cũ... bao kỷ niệm
Chẳng lẽ thời gian cũng xóa nhòa?!
Tháng chín bên này hoa tím nụ,
Nhụy tàn ta cảm kiếp phù du.
Cửu Long bên nhạt màu nhưng nhớ,
Tráng sĩ dò ngang... bóng khuất mù!!!

TRĂNG MUÔN ĐỜI VẪN SÁNG

Liều rữ trăng nghiêng soi bóng cửa,
Trải dòng suối bạc ngỡ rừng xưa.
Vói tay mới biết làn hư ảo
Đêm vẫn còn thơ mộng sớm thừa!
Ai nỡ kéo trăng xuống chốn này
Để màu trăng biếc nhạt chân mây!
Thích trăng ta đến bên bờ suối
Tìm chút nguồn thơ, phút đắm say.
Đêm khuya ta sợ trăng trôi mất
Sợ gió lên nhiều thổi trăng bay!
Viễn xứ ngàn trùng thương xóm cũ
Hạ về hoa đỏ rực quanh đây
Chợt nhớ phương xưa trăng phố nhỏ
Áo em vàng lụa tưởng vằn thơ
Phố trăng huyền diệu tình chung bước
Ôi mộng thần tiên thuở học trò!
Nửa đêm tỉnh giấc buồn tê tái
Đời tựa mây trôi cánh hoa phai
Lặng lẽ mùa đi nào có biết,
Phố xưa phảng phất nỗi u hoài!
Trăng muôn đời vẫn là trăng mộng
Tỏa ánh tơ vàng thắm khoảng không
Lộng lẫy trong đêm đầy diễm ảo

Sớm mai trăng lặn cõi phiêu bồng.
Thế sự thăng trầm trăng vẫn sáng
Con thuyền xuôi ngược bến đò ngang.
Bóng trăng có lúc tròn trăng khuyết
Trăng của riêng ta mãi dịu dàng.

YÊU NỮ

Ta viết cho em mấy vần thơ,
Mà tình bay mất tự bao giờ
Suy tư thoi thóp vờn theo gió
Hình bóng chiều xưa vẫn dật dờ!
Em hiện về đây như ước mơ
Ôi loài yêu nữ của mong chờ.
Sao em im lặng nhìn ta thế?
Chẳng lẽ tìm nhau lại hững hờ!
Hãy lại gần ta trong phút giây,
Cho ta ôm trọn cánh tay này
Khẽ ru ta ngủ lời ân ái,
Kéo sớm mai về giấc mộng bay!
Em dẫn cùng ta rẽ lối về,
Sao hôn ta vẫn mãi đam mê?
Cho dòng nhung nhớ thành khô héo
Để khối tình vương buổi hẹn thề!

LÀM SAO EM HIỂU?

Em cứ thả đời theo ước mơ
Hồn say buông hạnh phúc xa bờ!
Phố đêm đường vắng màu trắng ngọc,
Chỉ mỗi riêng ta nổi hững hờ!
Nhấn phím ngà xưa tim dánh cũ
Cung trầm ngân vọng mãi thiên thu.
Nhớ em mười ngón buồn không lướt,
Phảng phất tình đây bóng mịt mù!
Tháng sáu mùa vui mừng lễ lớn
Người đông nghe rộn bước sầu hơn!
Pháo hoa tưởng thắm hồn cô quạnh
Lòng vẫn buồn hiu lói chợp chờn!
Chẳng biết về đâu đời bớt lạnh,
Làm sao em hiểu nỗi sầu quanh?
Vắng em ngày tháng thành trăng khuyết
Nửa nhập vào thơ giấc mộng xanh.

GẶP NHAU GIỮA PARIS

Saint Lazare chiều vàng vương nắng hạ
Opéra khách du lịch từng đoàn
Dọc đại lộ những hàng cây rợp lá
Hè phố đông người chào đón hân hoan.
Tiếng dương cầm bản tình xưa trên phím
Phố hoàng hôn màu trời tím chân mây.
Em chợt đến làm hồn ta thoáng lịm
Tuồng trong mơ thuở áo trắng vai gầy!
Đã lâu quá em còn thương cung lữ
Tìm dư âm của ngày đó bên nhau
Đời hai ngã khúc tình ca dang dở
Gặp lại em ta ngỡ phút ban đầu!
Mời em dạo vườn hoa thơm tình ái
Luxembourg trong cỏ tích chiêm bao,
Nơi những cuộc tình đắm say ngang trái
Lời hẹn hò bay theo gió phương nào!
Mời em viếng đồi Thánh Tâm Montmartre
Ngôi giáo đường đá trắng giữa trời xanh
Linh thiêng lấm mình vào xin phúc lạc
Cho thế gian bớt đau khổ an lành.
Khu nghệ thuật tranh và người họa sĩ
Từng mảng màu ẩn chứa những niềm đau
Ôi thân phận con người, đời nghệ sĩ
Những kiếp nghèo hồn say đắm sắc màu!
Champs Élysées lừng danh thế giới
Những cửa hàng đắt nhất đã đầu tư
Khải Hoàn Môn thật hùng vĩ, muôn đời
Ghi trên đó hững anh hùng bất tử.
Còn nhiều nữa những lâu đài cung điện
Của một thời vừa chúa sống xa hoa
Kho tàng cổ nền văn minh tiên tiến
Bụi thời gian làm vết tích nhạt nhòa!
Đây quán café De Flore nổi tiếng
Có một thời toàn nghệ sĩ danh nhân
Tour Eiffel cuối con đường lộng kiếng
Notre Dame hồi chuông vọng thiên thần.
Mỗi dãy phố đáng em qua thêm mộng
Những con đường thành kỷ niệm trong thơ.
Mai em về hồn an vui cuộc sống
Đừng mang theo, hãy quên thuở đợi chờ.

THƯỞ ĐÓ

Em chợt đến cho hồn ta bỡ ngỡ,
Là chiêm bao hay nắng lụa sương mai?
Mùa xưa đó vương bài thơ dang dở
Tình mong manh em thành giấc mơ dài!
Những tha thiết thời tóc xanh mây trắng
Bồng về đây như thoáng mộng bên hoa
Con đường nhỏ đầy lá me xa vắng
Áo em bay để ngày tháng nhạt nhòa!
Thu viễn xứ gió hoàng hôn se lạnh
Sợ nắng tàn chẳng đủ ấm bên nhau!
Dòng sông Seine vẫn uốn cong chia nhánh
Lá vàng rơi lờ lững biết về đâu!
Em là khúc nhạc buồn trong tích cổ
Có lẽ nào cứ sầu mãi thời gian?
Đời muôn ngả chút niềm vui hạnh ngộ
Mỗi tình thơ xin trả lại cung đàn.

HƯƠNG TÓC

Em đó ta đây cách khoảng đường,
Muốn gần nhưng ngại tóc em vương!
Sợ mùi hương cũ làm quên lối,
Về gần ngơ hồn, giấc luyến thương!
Ta đã van em sao chẳng nghe!
Yêu chi đắm đuối lại e dè ...
Sợ đêm gió cuốn tình bay mất
Ngơ ngác tìm nhau giữa phố hè!
Ta vẫn mơ trời quê thăm tưới,
Nào hay để héo nụ xuân đời
Vô tình làm tím... hồn trắng úa,
Mỗi cánh bờ xa...mộng rã rời!
Ta thấy em cười thoáng nét đau
Vòng tay hương tóc chỉ thêm sầu.
Em ơi hãy hát cho hồn tỉnh,
Đừng níu thời gian đã nhạt màu!
Thì thôi cứ giữ vài nhung nhớ
Để mãi tình xanh như ý thơ.
Ta góp tàn phai vào nốt nhạc
Ru đời ca khúc thúc thưở mong chờ.

CÔI TÌNH

Chiều cuối thu lá vàng bay khắp lối
Đi em đi trong vạt nắng xanh xao.
Tóc em bay thoảng mùi hương cỏ nội,
Tình trao nhau... ôi trái cấm ngọt ngào!

Em chợt đến như cuồng phong bão nổi,
Trời bao la ta mắc cạn nhánh sông!
Dựa vai nhau hai mảnh hồn buộc vội
Đời phù du xin giữ chút tình nồng.
Vui em nhé, dù non cao tuyết phủ,
Quên nẻo về hồn trượt xuống vực sâu,
Cứ mặc ta nơi đáy thẳm mật mù,
Thành sương khói hóa vẩn thơ hư cấu.
Tình tuyệt diệu thắm nụ hôn khờ dại,
Ta vì em đành gục ngã bên đời
Dẫu ngàn sau hồn hút bóng xa xôi,
Ta vẫn nhớ ...màu môi em đắm đuối.

KHÔNG ĐỀ

Em thôi học không ngồi bên khung cửa
Nắng sân trường chỉ còn thoáng mơ xưa
Ngày tháng mộng tàn theo hoa phượng đỏ
Lá vàng rơi đường mất dấu hẹn hò.
Đã xa lắm thưở tóc xanh áo trắng
Những ngày thơ con đường nhỏ vai gầy
Mây bay mãi dòng thời gian cũng thế
Chỉ còn ta hồn vương vấn câu thề!
Đời biển ảo người tranh đua sớm tối,
Em ngây thơ hồn xuân thắm trên môi.
Đường lên dốc đầy hương thơm cỏ dại
Bước em về màu nắng hạ chưa phai.
Xin cảm ơn có một lần gặp gỡ
Em ngàn trùng tình vẫn đẹp như thơ
Dù chẳng nói nỗi niềm xưa theo gió
Hồn mệnh mộng quên bên cũ con đò.

SAU MÙA CHINH CHIẾN

Tặng Thúy. H

Em xoa tóc nghiêng vai gầy mời gọi,
Ta đắm hồn vào mộng tưởng xa khơi...
Làm cánh chim siêu bạt khắp phương trời,
Em héo úa mang tình yêu vội vội!
Như thu về ghé ngủ ở hồn ta,
Để hoàng hôn gọn chút nắng quê nhà,
Trong vũng sáng thoáng niềm đau xứ lạ,
Đã tàn đông sao chưa thấy xuân qua?!Tiếc ngày xanh ta nhạt vội cánh đào,
Kết thành chuỗi dệt khung trời mộng ảo...
Về tháng ngày lơ lửng giấc chiêm bao,
Mặc nhân thế chuyển xoay dòng phiến thảo

Bao nhiêu năm biết em buồn ngóng đợi,
Mà hồn ta chỉ là áng mây trôi!
Vẫn mơ em màu ánh mắt tuyệt vời
Như tha thiết ngày về trong nắng mới...

NGƯỜI EM PHỐ NÚI

Em thuở đó nụ hồng bên song cửa
Hồn mộng mơ thích ngắm hạt sương rơi
Đời phố núi lặng buồn như cỏ úa
Đốc mù sương người phiêu bạt phương trời!
Dãy núi thăm, ngọn đồi xưa hoang phế
Chim chèo bay biền biệt dấu chân mây

Rừng thay sắc dòng thời gian vẫn thế
Thác ghềnh reo con suối nhỏ vui đầy.
Đời nhón nháo cuộc nhân sinh hối hả,
Em từ bi chịu bao nỗi gian truân!
Dòng chảy ngược sông Dakbla buồn bã,
Về nơi đâu em gọi hết bụi trần?
Mây đỉnh núi nắng hoàng hôn lóng lánh
Đêm sương đầy nhìn thung lũng trầm phiêu.
Nhớ bản thượng tiếng cồng chiêng ngân tỏa
Phố vắng em hàng cây rữ tiêu điều!

Paris ngày tháng tư 2021
Đỗ Bình